

ВІРУЮ

Дорогі друзі!

Вітаємо вас з Новим 2018 роком!

Щиро зичимо добра, радості, достатку
і всіляких гараздів. Нехай цей рік стане
для вас справді новим – роком нових змін,
нових висот, нових досягнень і нового
благополуччя, роком нового життя –
життя в Ісусі, з Ісусом і для Ісуса.

Лічильник часу не спинити ні на мить.
За роком рік спливає і біжить.
Як обманути часу таїну?
Як зупинить мить – хоча б одну?

Складне питання, але відповідь проста:
Коли прийдеш ти, друже, до Христа,
Коли збагнеш, за що пролив Він кров,
За що віддав Своє життя й любов,

Лічильник часу відлік знову розпочне.
Тепер тобі нічого не страшно.
Нехай спливає рік за роком і біжить,
Земне життя – це справді тільки мить.

Усе мине, та вічні Небеса,
Нехай зорить у серці їх краса.
Не має влади час над тими, хто Христа
Віддав себе, пізнавши істину святу.

Президент України Петро Порошенко привітав українців з Різдвом

Вітання Президента з нагоди Різдва за григоріанським календарем оприлюднила прес-служба Глави держави.

«**П**рийміть сердечні вітання з нагоди Різдва Христового. Вифлеємська зоря сповістила своїм сяйвом про народження Сина Божого, подарувала людству надію на перемогу добра над злом, правди – над

несправедливістю.

Сьогодні наш народ демонструє усьому світові дивовижну силу волі, дає гідну відсіч ворогові, який прагне знищити соборність та незалежність Української держави. Ми спільними зусиллями будемо європейську країну.

Нехай Божя благодать завжди буде щедрою до ваших родин та української землі. Бажаю всім і кожному міцного здоров'я, злагоди й достатку.

Христос народився! Славимо його!».

Де починаються зміни

Ми так хочемо добрих змін у нашій країні. І так надіємося, що в Новому році вони стануть реальністю. Насправді це цілком можливо. Але великі, глобальні зміни на краще почнуться лише з маленьких, незначних, на перший погляд, змін – змін самого себе і свого довкілля. Змін свого характеру, свого ставлення до себе, до сім'ї, друзів, сусідів, роботи, з рішення взяти на себе відповідальність за своє ж власне життя.

Зміни починаються з чистоти своїх помислів, мого світогляду, моєї мови.

Зміни починаються з усвідомлення власної відповідальності за

своє здоров'я. Бо треба бути дуже немудрим, щоб платити за те, що впевнено і цілеспрямовано вбиває мене, за сигарети чи спиртне, єдина «користь» від яких – шалене збагачення виробників цього «трійла».

Зміни починаються з усвідомлення відповідальності кожного чоловіка і кожної дружини за своє щасливе сімейне життя.

Зміни починаються з моєї активної позиції у дитячому садочку чи школі, які відвідують мої діти.

Зміни починаються з мого дбайливого ставлення до всього, що оточує мене, з моєї реальної, практичної любові до міста чи села, в якому я живу.

Зміни починаються з мого рішення перестати давати хабарі і не провокувати інших на «подавунки» для мене у відповідь на якусь мою послугу.

Зміни починаються з мого рішення перестати смітити на вулицях мого міста чи села, на берегах рік моєї малої батьківщини

чи в лісах, куди я виїжджаю, щоб відпочити на природі; а також з рішення перестати смітити в душах людей, близьких і далеких.

Зміни починаються з мого ставлення до церкви, яку я відвідую: для мене це спільнота братів і сестер у Христі, з якими я разом крокую на небеса, яких люблю і шаную.

Зміни починаються з мого ставлення до Бога. Це не просто Хтось таємничий і незнаний, з Ким зустрітися можна лише в храмі на службі Божій і Кого треба вмилювати якимись добрими ділами чи милостинями. Ні, це мій Добрий Батько, Котрий завжди поруч, Котрий готовий допомогти, підтримати, благословити, зцілити, бо Він любить мене. І я стараюся любити Його. І словами, і ділами, і всім своїм життям.

Почнімо змінюватися, друзі, вже сьогодні. І завтра ми і наші родини будемо жити в новій – щасливій і заможній Україні. Бо ключ до змін на краще – у наших руках.

Людмила БЕНДУС.

РОЗМОВА З БОГОМ

Недавно мій зять пояснював моїй онуці, що ми можемо розмовляти з Богом і спілкуватися з Ним. Але коли він сказав, що інколи Бог промовляє до нас через Біблію, внучка категорично заявила: «Так, але Він ніколи нічого мені не говорив. Я ніколи не чула голос Бога».

Більшість із нас погодилася б з дитиною, що ми не чуємо Бога, якщо мати на увазі чутний голос з неба – наприклад: «Продай свій будинок, поїдь у далеку країну і піклуйся про сиріт». Але коли ми говоримо, що Бог може «промовляти» до нас, то йдеться зазвичай про дещо інше.

Ми «чуємо» Бога через читання Святого Письма. Біблія показує нам Ісуса і стверджує, що Бог промовляв до нас через Сина, Котрий є «сяєвом слави та образом істоти Його» (Євр. 1:1-2).

Святе Письмо відкриває нам, як знайти спасіння в Ісусі Христі і жити так, щоб Йому догоджати (2Тим. 3:14-17).

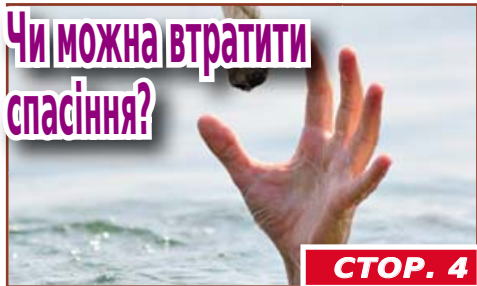
Крім Писання, ми також маємо Святого Духа. В одному з послань святого апостола Павла до коринтян написано, що ми прийняли Духа, «щоб знати про речі, від Бога даровані нам» (1 Кор. 2:12).

Ви вже давненько не чули Бога? Зверніться до Нього в молитві і прислухайтеся до голосу Духа, Котрий виявляє Ісуса через Боже Слово. Налаштуйте своє серце, щоб зрозуміти ті чудові речі, які Бог хоче вам явити.

Д. Б.

Чи можна втратити
спасіння?

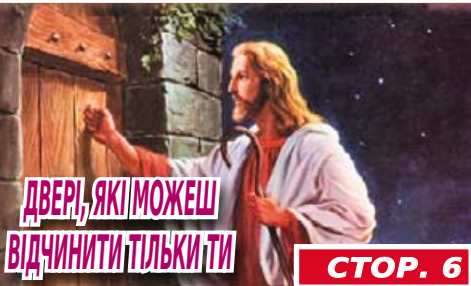
СТОР. 4

Перевір своє
християнство

СТОР. 5

ДВЕРІ, ЯКІ МОЖЕШ
ВІДЧИНИТИ ТІЛЬКИ ТИ

СТОР. 6

КОЛЯД, КОЛЯД, КОЛЯДНИЦЯ...

СТОР. 7

«Віра – це те, за що ти готовий померти. Релігія – те, за що ти готовий вбивати».

Незвичайний Христос

Російський філософ В. Розанов сказав: «Христос зробив нестерпно важким людське життя». Чим же Він так обтяжив і без того важке наше життя? Простотою, яка була властива Його думкам, життю і вченню, простотою здобуття прощення, почуття звільнення від тягара гріха, радістю, даром вічного життя і Своєю любов'ю.

Бог послав Свого Сина у світ. Ісус народився від Діви. Одвічний Син Божий став Людиною, підкорившись законам природи, народився Немовлям.

Він не напівбог і не напівлюдина, Він – Боголюдина. Два єства – божественне і людське – поєдналися у всій своїй повноті. Біблія характеризує це словами «велика благочестя таємниця».

На землі Ісус Христос провів 33 роки. Після розп'яття і смерті на Голгофі Він був похований, але на третій день силою Божою воскрес. Через кілька тижнів Христос вознісся до Бога-Отця, звідки й зійшов був на землю.

Прийнявши славу, воскреслий Христос послав людям Духа Святого, Який перебуває в Церкві і змінює кожного, хто повірить у Нього.

Спасаючи нас від пекла і зла, Христос нічого не хоче для Себе. Він пройшов Свій хресний шлях для того, щоб ми мали правильні відносини з Творцем. Його Особа настільки не схожа на все, що ми звикли шанувати й обожнювати!

Віра

Віру в Бога часто укладають в рамки націоналізму. Христос же послав Своїх апостолів у світ зі словами: «... йдіть по всьому світу і проповідуйте Євангеліє всьому створінню». Спасіння від гріха має стати надбанням кожної людини, незалежно від належності до того чи іншого народу. Для Євангелія весь світ – канонічна територія. Христос прийшов у світ для того, щоб «кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». Бог дав людям Десять заповідей.

Проста істина з часом обросла традиціями, як дно корабля обростає молюсками і водоростями. Христос відкинув традиції і перекази батьків, які йшли в обхід заповідей Божих. Він розставив все на свої місця і на всі часи.

Випадок, що трапився з апологетом теорії еволюції, добре ілюструє це. Пропагандист вчення Дарвіна Томас Гекель виступав з лекціями в Ірландії. Закінчивши свій курс, Гекель поспішив на корабель, який мав відплисти до Англії. Поспіхом він застрибнув на підводі і крикнув візникові: «Швидше, я спізнюся!». Візник змахнув батоном, коні рвонули. Кілька хвилин по тому Гекель зауважив, що підвода несеється від пристані. «Сподіваюся, ви знаєте, куди їхати?», – нервово запитав Гекель. «Ні, ваша світлосте, але я поспішаю щосили», – відповів візник.

Людина

Зайва релігійність робить людей нещасними. Вони поспішають в нікуди. Христос сказав: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і з подостатком щоб мали».

Багато людей думають про Бога як про безлику силу, принцип, природу. Хтось так все життя і поклоняється «невідомому Богу». В Євангелії Христос називав Бога Отцем і звів для нас ці два поняття в єдине. Бог створив людину за Своім

образом. Людина ж захотіла стати Богом. Сучасна людина – і слава, і ганьба всесвіту!

Христос повернув гідність жінці, вказавши на її безсмертну душу. Христос нагадав, у чому гідність чоловіка – не в його суспільному становищі або освіті, не в силі його м'язів і не в тому, скільки він може випити. Його перевага в тому, наскільки повно відбивається в ньому образ Божий.

Христос змінив ставлення до дітей, піднісши дитячу простоту і довірливість. «Пустіть дітей і не бороніть їм приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне». Христос підходить до людей з любов'ю і співчуттям.

Гріх

Незвично трактував Христос поняття «гріха». У Біблії сказано: «... Сам (Христос) знав, що в людині». Від Бога не можна приховати нічого – Він бачить радість, скорботу, правду, брехню, бачить Він і гріх.

Гріх – не просто помилка або порушення обряду. Гріх – це хвороба, це бунт проти Бога. Гріх успадкований людиною від прабатьків – Адама і Єви. Людина хоче творити добро, а чинить зло. Гріховні думки і вчинки зароджуються в серці людини. Овідій казав: «Ми схильні до забороненого».

У Греції на змаганнях був випадково убитий дротиком чоловік. Перікл і Протагор сперечалися

цілий день, з'ясовуючи, хто ж винен у трагедії – розпорядники змагань, той, хто кинув дротик, чи сам дротик.

Так світ намагається пояснити, чому в нашому цивілізованому суспільстві стільки зла і хто в цьому винен. Відповідей багато: суспільство, економіка, середовище, людина. Біблія ставить безпомилковий діагноз: «Бо з серця людини виходять лихі думки, убивства, перелюби... це опоганює людину...» Гріх – це не тільки беззаконний вчинок, але і намір його вчинити.

Сліди гріха видні на сторінках кожної газети, у кожному випуску новин, у кожній квартирі, на кожному обличчі. Найбільший гріх – невірство в Сина Божого. Він примножує прогріхи.

Спасіння

Незвичним є і спасіння, яке людям пропонує Христос. Спасіння описане в Євангелії як народження згори. Народження згори – це вплив Святого Духа на грішну душу людини, воно дає душі нове, безгрішне начало і здатність спілкуватися з Богом.

Спасіння – це прощення гріхів, позбавлення почуття провини, духовного невігластва, згубних звичок – наркоманії, алкоголізму, а також страху смерті, пекла.

Спасючи, Бог дарує нам вічне життя, безсмертя, мир в серці, усиновлення, виправдання, впевненість у спасінні і прощенні, надію, нові прагнення, любов до ближніх і навіть до недругів, силу і здатність жити по волі Божій.

Аквалангіст плаває під водою в чужому для нього середовищі, але дихає повітрям. У нього є апарат, що підтримує дихання. У навколишньому світі панує зло. Для того щоб жити чистим життям, потрібен неземний засіб. Бог – Дух Святий – увійде у твоє життя, і ти зможеш жити праведно.

Спасіння незвичне ще й тим, що це не нагорода за наші заслуги. Ми знаходимо його через смерть і воскресіння Христа. Ісус Христос помер замість нас, взявши на Себе наслідки нашого гріха. І воскрес для нашого виправдання.

Умови спасіння

Ці умови теж незвичайні. Вони прості, зрозумілі і доступні кожній

людині. Перша умова – це покаяння. Покаятися – означає визнати свою провину перед Богом. Покаяння може бути тільки добровільним, щирим, без лукавства і самовиправдання. Покаяння – це розбите серце, це обіцянка Богу доброї совісті.

Василій Великий нагадує: «Не той сповідує гріх свій, хто сказав: «Згрішив я» і потім залишається в гріху, але той, хто... зненавидів гріх». Як би глибоко не погрузла людина в гріху, Христос може спасти її. Але насамперед необхідно покаяння.

Друга умова – віра в Господа Ісуса Христа. «Істинно, істинно кажу вам: Хто вірує в Мене, життя вічне той має».

Вірити – означає не лише знати, що Бог є, а й довіритися Йому.

Третя умова – слідувати за Христом. Христос сказав: «... Іди за Мною». Слідуючи за Христом, потрібно намагатися жити в чистоті, любити і служити Богові і ближнім.

Лучано Паваротті розповів про те, як він вибирав свій шлях. Після закінчення педагогічного інституту Лучано запитав у батька поради, ким йому стати – викладачем чи співаком. Батько відповів: «Заховай сімці одразу на два стільці, точно сядеш мимо. Вибери один!». Лучано вибрав.

Дорогі читачі! Не можна жити одночасно у світі гріха і у світі святості, треба обрати що-небудь одне. Третього не дано. Перед вами шлях, який пропонує Христос. Не зволькайте з вибором. Тим більше, що Святе Письмо нагадує нам: «Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння».

Зверніться до Нього в молитві: «Святий Боже, прости мені всі мої гріхи, очисти душу мою від зла. Ісусе Христе, я довіряюся Тобі і залишаю всякий гріх. Відроди мене до нового життя. З Твоєї допомогою, Господи, я буду служити Тобі. Дякую Тобі, Отче, за прощення, спасіння і вічне життя. Амінь».

Після покаяння з Божою допомогою потрібно налагоджувати нове християнське життя. Найперше щодня читайте Біблію – Господь буде говорити з вами через Своє Слово.

Щодня молитесь. На самоті з Богом розкажіть Йому про своє життя, про труднощі і сумніви, про надії та мрії. Розповідайте іншим про Христа і про те, як Він змінює ваше життя.

Регулярно ходіть до церкви, де читають Біблію.

РІЗДВО: ФАКТИ, ПРО ЯКІ МАЛО ХТО ЗНАЄ

Безумовно, Різдво – найбільше свято у світі. Будинки, вулиці і міські майдани прикрашені вогниками, різдвяними ялинками і різними персонажами – татками, як Йосип, Марія, мудреці і пастухи.

Украмницях і по радіо лунають різдвяні мелодії. Всюди відчувається святковий настрій. Але найбільше свята Різдва очікують діти – щоб одержати подарунки, які їм під ялинку поклала батьки.

Зі святом Різдва пов'язано дуже багато добрих традицій. Деякі з них відомі, деякі – не дуже. Пропонуємо вашій увазі декілька цікавих фактів про Різдво, про які справді мало хто знає.

* Англійське слово Christmas складається з двох слів: Christ, що означає Месія, і mass, що означає євхаристія, або вечерея Господня.

* В усьому цивілізованому світі Різдво святкують 25 грудня, лише деякі країни, які перебувають під православним впливом, продовжують відзначати Різдво за так званим старим стилем – 7 січня. Це викликано тим, що православна церква використовує давно застарілий юліанський календар, введений Юлієм Цезарем. Європа відмовилася від юліанського календаря через його похибки більше 500 років тому і в 1582 році перейшла на точніший – григоріанський календар. За юліанським календарем Різдво припадає на 7 січня, а Новий рік – на 14.

І тепер в Україні можна спостерігати парадокс: люди святкують Різдво (коли народився Ісус) за старим – юліанським календарем, а Новий рік (коли Ісусу дали Ім'я) – за сучасним, григоріанським. Парадокс полягає в тому, що Новий рік відзначають перед Різдвом, що абсолютно нелогічно.

* Недавно Верховна Рада України прийняла рішення зробити 25 грудня вихідним днем. Це великий крок до того, щоб відновити історичну справедливість і нарешті почати святкувати Різдво в один день з Європою і Америкою. А для того, щоб люди швидше перелаштувалися, дехто пропонує 7 січня зробити робочим днем.

* Дата святкування Різдва 25 грудня вибрана

не випадково. Батьки Церкви вважали, що Христос, згідно з пророцтвом, народився під час зимового сонцестояння, у найкоротший день на землі. Святий Августин пише, що народження Христа символізує схід сонця, описаний в Малахії 4:2.

* Найпопулярнішу у світі різдвяну мелодію Carol of the Bells написав у 1901 році український вчитель музики Микола Леонтович.

* Слово Noel, яке часто використовують в англійській мові у різдвяних піснях, французькою означає Різдво.

* Традиція дарувати дітям подарунки на Різдво походить від біблійної історії, в якій мудреці зі сходу принесли подарунки новонародженому Ісусу.

* Усупереч поширеній думці в Біблії не написано, що мудреців було троє.

* У деяких європейських країнах – таких, як Греція, Італія, Іспанія та Німеччина, подарунки на Різдво одержують не тільки діти. Держава гарантує всім працівникам різдвяний бонус, що дорівнює місячній зарплаті!

* Традиція встановлювати і прикрашати на Різдво ялинку появилась в Німеччині під час протестантської Реформації. За деякими даними, саме Мартін Лютер був першою людиною, яка встановила вічнозелене дерево у своєму домі, прикрасивши його фруктами і свічками.

* Сучасний червоний костюм Санта-Клауса придумали в 30-х роках минулого століття працівники компанії Coca-Cola.

* Санта-Клаус названий на честь проповідника IV століття Святого Миколая, який народився в багатій сім'ї. Після свого покаяння перед Богом Миколай роздав весь свій маєток бідним і став проповідником Євангелія.

* Дід Мороз і Снігурочка – це чисто радянські персонажі, які не мають нічого спільного з Різдвом. Вони були придумані під час правління Сталіна, коли радянська влада заборонила святкувати Різдво і запропонувала людям нове грандіозне свято – Новий рік. Санта-Клаус (Святий Миколай) не вписувався в комуністичну ідеологію, тому був придуманий його клон – Дід Мороз.

* Після поверноту 1917 року Різдво в Радянському Союзі опинилося під повною забороною, цей день був звичайним робочим днем. Для того, щоб відсвяткувати Різдво, євангельські християни проводили служіння о шостій годині ранку, щоб встигнути сходити до церкви ще до роботи. У багатьох протестантських церквах Західної України ця традиція збереглася й досі.

* Сьогодні в багатьох мусульманських, буддистських і комуністичних країнах Різдво перебуває під повною забороною.

* Попри всі переслідування і заборони Різдво – найграндіозніше свято у всьому світі! І як би демократи не намагалися зробити ребрендинг Різдва, замінивши слово Christmas на Holiday, нічого в них не вийде!

Христос народився! Славимо Його!

ВІРУЮ

Як відрізнити культ від церкви

ЩО ТИ ПОЖНЕШ

Щоразу, коли починалося християнське пробудження, паралельно зароджувалися нові ереси і культи. Зазвичай під час пробудження люди стають чутливішими до духовних речей, і диявол цим користується. Ісус попереджав нас про це у притчі, кажучи, що коли Бог посіяв зерно, ворог тут же вночі посіяв кукіль. Щоразу, коли висівається зерно пробудження, паралельно з цим сіється і кукіль.

Наприклад, під час другого великого пробудження в Америці появилися мормони, свідки Єгови та адвентисти. Під час п'ятидесятичного пробудження в Україні появилися «єдиначи», «мурашківці» і «бадачі» («бадачами» називали свідків Єгови. Польське слово «бадати» означає вивчати).

Тому нам варто знати сім базових понять, які допоможуть відрізнити культ від справжньої церкви.

Заперечення Триєдності Бога

Найбільшою проблемою всіх культів є заперечення Триєдності Бога. Одним не вміщається в голову саме слово «Триєдність», інші стверджують, що цього слова в Біблії нема, а треті вважають, що Отець, Син і Дух – всього лише різні титули Ісуса або три різні

способи, якими Бог являв Себе людям. Але Триєдність – це базове вчення християн. Ще 325 року Нікейський собор затвердив і доктринально обґрунтував Триєдність Бога.

Вчення про Триєдність добре виражено в символі віри: ми поклоняємось Єдиному Богові в Трійці і Трійці в єдності, не змішуючи Особистості і не розділяючи Сутності.

На жаль, після великого п'ятидесятичного пробудження на Азуза-стріт частина церков, що одержали хрещення Духом Святим, з часом відійшли від правди і прийняли Openness theology (теологію «єдиначів»). Цей рух поширився і на Росію, де він і досі існує під назвою «церква в душі апостолів».

Заперечення божественності Ісуса Христа

Якось до мене в дім постукали свідки Єгови. Я не почав ходити манівцями, а відразу прямо запитав: «Хто для вас Ісус Христос?». «Син Божий», – відповіла жінка, опустивши очі. Я цей трюк вже знав, тому продовжив: «Син Божий – рівний Богові, чи син Божий, як ви і я?». Тут вона і запнулася, адже свідки Єгови не визнають божественності і вічне існування Христа.

У багатьох псевдохристиянських деномінаціях Ісуса вважають пророком, доброю людиною, сином Божим, але аж ніяк не Богом, рівним Богові-Отцеві.

Заперечення існування пекла

Культи здебільшого апелюють до того, що Бог є любов, тому Він не пошле грішних людей на вічні муки. Ці люди «проповідують», що всі прихильники їхньої релігії потрапляють на небеса, а грішники будуть знищені.

Якось один адвентист сказав мені: «Хоча ви вірите в Бога, на небеса ви все одно не потрапите, тому що ви не пізнали любові Отця. Ви вірите в жорстокість Бога, Котрий карає людей вічним вогнем».

Але, по-перше, ми віримо, що Бог так полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного як плату за гріхи наші. А по-друге, це не Бог посилає людей в пекло, вони самі своїм невірством вибирають туди дорогу.

Універсалізм

Багато церков проповідують Біблію, але вважають, що всі релігії ведуть до Бога. Це вчення особливо поширене в Америці, де пастори не хочуть нікого

образити. Для цього придумали навіть модний вираз: «Бог один, провайдери – різні». В Америці дуже часто можна побачити наліпку на бампері, де зображені знаки або символи всіх релігій світу. Таке заблудження називається універсалізмом.

Біблія чітко і ясно говорить, що єдина дорога до спасіння – це Ісус Христос! Якими б добрими не були інші вчення, спасіння від влади гріха і пекла можна тільки через жертву Христа!

Наявність священних книг, окрім Біблії

У багатьох сектах шанують книги, які написали їх засновники. Ці книги підносяться до рангу священних. У мормонів це книга Мормона, у свідків Єгови – «перекручений» Новий Заповіт і підігнані під їхнє вчення вірші з Біблії, а в адвентистів на особливому місці стоїть вчення Елен Вайт.

Проте єдине натхнене Богом Писання – це канонічна Біблія!

Звеличення засновника

Кожна псевдохристиянська релігія має свого засновника – такого собі месію, Божого посланця до охололої церкви. Найбільш відомі серед них – Вільям Бранхам, Елен Вайт, Джозеф Сміт, Чарльз Рассел... Їхні послідовники у своїх проповідях цитують свого «месію» частіше, ніж Біблію.

Натомість часи великого п'ятидесятичного пробудження в 20-30 роках в Західній Україні не було якогось одного лідера-гіганта, якому приписували би всю славу. Було багато різних проповідників, які звершували величезну роботу, і вони були смиренними, всю славу віддаючи Христу.

Закон вищий за благодать

Коли при Сталіні мій батько сидів у тюрмі за віру в Бога, в одній камері з ним перебували адвентисти. Якось один з них сказав йому: «Даремно ти, Михайле, сидиш в тюрмі. Якщо ти не святкуєш суботу, ти не матимеш спасіння...»

Їсти чи не їсти свинину, збиратися в суботу чи неділю, обмивати ноги чи не обмивати – це все другорядні питання. Але якщо ми будемо стверджувати, що від цього залежить наше спасіння, то ми перекреслюємо благодать Ісуса Христа.

Р. С.

У Білорусі встановили пам'ятник Біблії, яку видав волинський князь

У Бресті встановили пам'ятник Берестейській або Радзивілівській Біблії. Бронзову скульптуру виготовили як символ тисячолітньої історії міста. Друк Берестейської Біблії білоруси вважають знаковою датою в історії Берестейщини, пише видання «Волинь».

Сьогодні влада регіону веде перемовини, щоб викупити оригінал книги, який нині перебуває у приватній колекції. Про це заявив мер міста Олександр Рогачук під час відкриття скульптури.

Радзивілівську Біблію у 1563 році видав князь Микола Радзивілл (Чорний), який є фундатором замку в селищі Олика Ківерцівського району. Це повний переклад Святого Письма польською мовою.

Як відомо, Микола Радзивілл був кальвіністом. Він – один із першопрохідців протестантизму на Волині. Кальвінізмом захопився тоді, коли на власні очі побачив позитивні зміни у розвитку Німеччини, де

протестантський рух був дуже популярний. Саме тому Микола Радзивілл заснував в Олиці школу, в якій навчав селян грамоті. На території своїх володінь відкривав протестантські церкви, які називалися збори.

Саме на його гроші в Бресті була видана славнозвісна Берестейська Біблія, на видання якої він витратив весь річний дохід від своїх помість. Микола Радзивілл був переконаним: щоб віра була сильною, людина має молитися не на латині (чужій для неї мові), а рідною мовою. Тоді вона розумітиме суть молитви.

ЧОМУ КОМПАС ДАВ ЗБІЙ

Наша земля нагадує круглий гігантський магніт, центр котрого знаходиться на Північному полюсі. Ще за 200 років до Різдва Христового в Китаї виявили, що ложки, виготовлені з магнітної породи каменю, на гладкій поверхні починають крутитися, у результаті чого вишиковуються в одному напрямку.

У XIV столітті в Європі моряки зробили своє відкриття. Вони взяли тонку стрілку, наткнули її на голку і на кінці стрілки прикріпили маленький магніт. Стрілка, перебуваючи в правильній рівновазі, починала крутитися і зупинялася, завжди вказуючи на північ. Це відкриття перевернуло весь мореплавний бізнес і відкрило нові, нечувані досі можливості.

З часом, удосконаливши інструмент, люди зрозуміли, що на Північному полюсі є магнітна сила, яка притягує стрілку з магнітом. Так з'явився компас. Відкриття Америки Колумбом у XV столітті було б неможливе без цього простого, але дуже необхідного в подорожуванні інструменту.

Відтоді компас служив великим проривом для дослідження

нових земель, подорожей і прокладання нових морських шляхів. Завдяки простому маленькому магніту на стрілці, якого притягував Північний полюс, мореплавство стало легшим, надійнішим і швидшим. Тому компас і входить до ста винаходів, що змінили світ.

Але є одна цікава деталь, про яку мало хто знає: чим ближче компас до Північного полюсу, тим гірше він працює. Приблизно за 1100 миль від Північного полюсу він починає давати збій, а якщо рухатися далі в напрямку Північного полюсу, компас взагалі перестає працювати. Іншими словами, чим ближче ми стаємо до півночі, тим гірша навігація.

А тепер згадаймо одну дуже цікаву історію з Біблії. Далеко-далеко на сході у час народження Ісуса мудреці побачили

зірку і вирішили йти за нею. Вона вела їх багато днів, тижнів, а може, й місяців. Це був найбільш надійний компас, який коли-небудь існував.

І ось після довгої мандрівки, коли мудреці вже йшли юдейською землею і наблизилися до Вифлеєма, тобто майже досягли своєї мети, зірка дала збій... Вона перестала показувати дорогу. Не знаючи, що робити, мудреці пішли до Ірода, щоб розпитати дорогу.

Що сталося? Куди поділася зірка-дороговказ? Невже Бог більше не буде вести нас? До мудреців підкралося розчарування... Але буквально через короткий час, вийшовши від Ірода, вони знову побачили зорю. І зоря привела їх до Спасителя!

Друзі, якщо ви втратили бачення чи напрям, якщо переживаєте період мовчання, можливо, ви вже майже біля цілі. Часто буває так, що чим ближче до чуда, тим гірші обставини. Втрата навігації не означає, що ви перестали чути Бога чи що Бог не говорить до вас. Ось ви побачите зорю.

І. К.

Чи можна втратити спасіння?

Чи можна відійти від Бога? Чи є в нас, послідовників Ісуса, свобода волі? Чи можемо ми втратити спасіння?

Зазвичай ми втрачаємо щось випадково, ненавмисно, наприклад, ключі від автомобіля, окуляри чи візитну карточку. З Богом і спасінням справа виглядає інакше. Бог обіцяв зберегти нас, запевняючи, що ніщо не здатне відлучити нас від Його любові (Рим. 8:31-39) і ніхто не зможе вихопити нас з Його руки (Ів. 10:28-29). Він – Начальник і Виконавець нашої віри (Євр. 12:2) і, почавши в нас добре діло, буде звершувати його до дня Ісуса Христа (Фил. 1:6).

Ісус – наш Спаситель; ми не спасаємо себе самі. І оскільки ми не були спасенні випадково, то й не можемо втратити спасіння випадково.

Це означає, що коли ми хочемо жити для Господа, нам не треба турбуватися про те, як не «втратити» спасіння. Він збереже нас, допоможе, дасть сили, спрямує, виправлятиме і визволить, поки ми не зустрінемося з Ним лице в лице.

Це подібно до пасажирів на борту літака, в якого є всі гарантії добратися до місця призначення, якщо він не відчинить аварійний вихід і не кине додолу.

«Літаком», на якому вми летимо, керує бездоганний Пілот, і ніщо не зможе збити цей літак – ні ворожий вогонь, ні негода, ні будь-що інше. Ми можемо насолоджуватися польотом, не лякаючись катастрофи.

Та якщо ми вирішимо відійти від Господа – відчинити аварійні двері і вистрибнути з літака, ми загинемо. Доти, поки ми хочемо досягнути місця призначення і залишатися в літаку, нам можна не турбуватися і насолоджуватися польотом.

Так, у нас є вибір. У Біблії немає жодного вірша, в якому говорилось

би, що ми, як віруючі, не маємо вільної волі і вже не можемо приймати духовні рішення. Якби це було так, то Новий Заповіт втратив би всякий сенс, адже Слово постійно закликає нас робити вибір. Але Бог обіцяв берегти нас, тому якщо ви надієтеся на Нього, а не на себе, – хвилюватися нічого.

Сьогодні деякі проповідники навчають про суперблагодать – мовляв, незалежно від того, що я роблю, скільки грішу, навіть якщо зречуся Господа, Він не дозволить мені відійти. Можливо, чути таке і приємно, однак це неправда. Це вчення перебільшує чудову істину про Божу любов, доброту і довготерпіння і виходить за рамки того, що говорить Писання.

Та чому так багато людей бажать заспокоєння такою неправдою. Це схоже на звернення до лікаря, який говорить: «Ви зцілені від раку, він до вас ніколи не повернеться». ви радієте – і помираєте, тому що лікар обманув вас. Яка від цього користь?

Деякі навчають: як тільки Бог робить вас Своєю дитиною, ви не можете перестати нею бути. Але Писання говорить не так, а ми повинні будувати віру на Божому Слові, а не на людській логіці.

Так, Отець дав нам чудові обітниці, і спасіння – це не річ, яку можна знайти одного дня, а потім ненароком втратити.

Над нами працює Бог, і Він завершить почате. Він чує наш крик про допомогу, і Він милосердний до наших слабкостей, тому прощає навіть 100 разів на день, якщо ми щиро каємося. Але Він не переступить Своїх постанов, тому й так наполегливо попереджає нас у Новому Заповіті.

«І вас, що були колись відчужені й вороги думкою в злих учинках, тепер же примирив смертю в людськості Його, щоб учинити вас святими, і непорочними, і невинними перед Собою, якщо тільки пробуєте в вірі, тверді та сталі, і не відпадаєте від надії Євангелії, що ви чули її, яка проповідана всьому створінню під небом, якій я, Павло, став служителем» (Кол. 1:21-23).

«Бо коли хто втече від нечистоти світу через пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа, а потому знов заплутуються ними та перемагаються, – то останнє буває для них гірше першого. Бо краще було б не пізнати їм дороги праведності, аніж, пізнавши, вернутись назад від переданої їм святої заповіді! Бо їм трапилося за правдивою приказкою: «Вертається пес до своєї блювотини» та:

«Помита свиня йде валятися в калюжу» (2 Петр. 2:20-22).

«Через це подобає нам більше вважати на почуте, щоб ми не відпали коли. Коли бо те слово, що сказали його Анголі, було певне, а всякий переступ та непослух прийняли справедливу заплату, то як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув» (Євр. 2:1-3).

«Стережіться, брати, щоб у комусь із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого! Але кожного дня заохочуйте один одного, доки зветься «Сьогодні», щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха. Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почали життя ми затримаємо певним аж до кінця, аж поки говориться: «Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань!» (Євр. 3:12-15).

Ось чому в Посланні до євреїв (12:2) про Ісуса йдеться як про «Начальника й Виконавця віри», а в іншому місці (12:25-29) застерігається про небезпеку непослуху Божому голосу.

Апостол Павло ставить нашу відповідальність поруч з Божою, кажучи: «Отож, мої любі, як ви завжди слухняні були не тільки в моїй присутності, але значно більше тепер, у моїй відсутності, зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:12-13).

Божі обітниці призначені для віруючих – тих, хто хоче йти за Господом і чиї життя належать Йому – а не бунтарів, які вибрали гріх і відкинули Його. Іншими словами, у Біблії немає жодної обітниці, яка проголошує, що Бог благословить нас вічним життям, якщо ми навмисно відкидаємо Його і вибираємо непокору. І ми обманюємо людей, даючи їм примарну

надію, якщо навчаємо так.

Покажіть хоча б один вірш в Біблії, тільки один, який запевняє, що грішник, котрий живе в гріху і не кається в ньому, – одержить Боже благословення і вічне життя. Та ви не знайдете такого вірша!

Безумовно, ви знайдете чимало віршів, що обіцяють милість і прощення тим, хто повертається до Бога, кається перед Ним (слава за це Богові), але зверніть увагу, що ці обітниці дані «овечкам» Ісуса – тим, хто знає Його голос і йде за Ним (Ів. 10:27), а не тим, хто відкидає Його своїм гріховним і брудним життям.

На практиці це виглядає так: якщо ми поклали надію на Господа і бажали служити Йому, Він дасть нам абсолютну впевненість в тому, що ніколи не покине і не залишить нас, що збереже нас, і ніщо і ніхто не відділить нас від Його любові. Можемо бути спокійними в Ньому. Він – Начальник і Виконавець нашої віри (Євр. 12:2).

Але якщо ми вважаємо, що, одного разу увірвавши, не втратимо своє спасіння, навіть якщо відкидаємо Його й живемо в нерозкаянному грісі, то ми обманюємо себе і ризикуємо потрапити під суд Божий.

Ось чому Сам Ісус і Павло так часто попереджали про те, щоб ми не обманювалися (наприклад, Мт. 24:4-5 і 1 Кор. 6:9-10).

Якщо ж ви ніколи навіть не задумувалися над тим, чи спасенні ви і від чого спасенні, зверніться до Бога в молитві. І будьте певні, що Він вам простить усі гріхи, бо Він любить милувати і прощати.

Нагадаємо ще раз: обітниця вічного життя належить лише тим, хто знає голос Ісуса і йде за Ним. І хто до Нього прийшов, той ніколи не захоче відійти, повернутися в багно старого життя. Бо все, чого ми потребуємо, знаходиться в Ньому і лише в Ньому.

М. Б.

Різдвяна ніч

Різдвяна ніч. У будинку тихо. Потріскування в каміні стихло. Подарунки всі розібрані. Так, це Різдвяна ніч. А яким був день!

Подарунки – вже чиясь власність. Зім'ятий подарунковий папір вже у відрі для сміття. Посуд помитий, а залишене м'ясо завтра з'їдять з бутербродами. Різдвяна ніч. Проспіваний останній різдвяний гімн. Останній шматок пирога доїли. Останній кадр сфотографований.

Різдвяна ніч. Пора спати, але чомусь не спиться. Не дає спокою одна думка. Цими днями світ був іншим. На деякий час він змінився.

Чудесний блиск Різдва осяяв на мить лице Людства. На мить

нагадав нам про справжні цінності. У своїх балачках, суперечках та дискусіях ми забули про нашу справжню мету. Ми на деякий час відклали свої книги та журнали, зброю та інструменти. Ми зійшли з бігової стежки, щоб поглянути на Вифлеємську зорю.

Це час радості, бо більш ніж коли-небудь ми думаємо про Бога. Більш ніж у будь-який інший час Його Ім'я у нас на устах: ми говоримо слова благословення один одному, ми співаємо про Нього пісні.

Упродовж кількох годин люди дивляться на Нього. Христос Господь. Ті, які прожили рік, не звертаючи на Нього уваги, раптом знову бачать Його. Люди, які звикли марно промовляти Боже Ім'я, зупиняються, щоб віддати Йому хвалу.

У ці дні Він ближче до нас. Він

навколо. Еммануїл – з нами Бог. Різдвяна ніч. Через деякий час розпочнеться прибирання, згаснуть вогні, ялинки викинуть у смітник. Життя знову увійде у своє русло. Розпочнуться будні. Щедрість грудня перетвориться на великі рахунки січня, а диво почне в'янути.

Але диво ще є. Можливо, тому я ще досі не сплю. Хочу ще трохи насолодитися цією атмосферою. І хочу помолитися, щоб ті, хто бачить Господа сьогодні, продовжували Його шукати і в серпні.

І ось яка думка промайнула: якщо я можу зробити так багато скромними молитвами, зверненнями до Нього в січні, то наскільки більше може зробити Він, якби ми думали про Нього кожного дня!

Макс ЛУКАДО.

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ

«Народження згори» – це духовне відродження, початок нового життя в Бозі через Ісуса Христа. Але далеко не всі розуміють його значення.

Бути народженим згори – не значить бути досконалим. Чимало людей вважають, що при народженні згори, коли Ісус приходить у життя людини, вона відразу стає ідеальною, і всі погані звички, недоліки, проблеми мають моментально зникнути.

Але Бог нам цього не обіцяв. Апостол Павло пише: «Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18). Йдеться про те, що Ісус змінює людину за Своїм образом поступово.

Народження згори не відбувається через словесне визнання

Християнство – це не просто слова. Християнство – це віра, яка охоплює всі сфери нашого життя. Тому ми не тільки кажемо, що

Ісус – наш Господь, але і віримо всім серцем, у всьому довіряємо Богу. І живемо так, як Він навчає у Своєму Слові. Це і є справжня віра.

Народитися згори – не значить стати членом якоїсь конфесії

Бути народженим згори – не означає просто стати членом церковної організації чи народитися у сім'ї людей якоїсь релігійної конфесії. Коли ми народжуємося згори, ми народжуємося насамперед у наших відносинах із Христом, а вже потім, як наслідок цього, приходимо у церковну спільноту.

Це не має нічого спільного з ритуалом, чи традицією. Тут головне – любов до Ісуса і близькість із Ним.

Притчі

БОГ ЗАБУВАЄ ГРІХИ

Одній старій жінці уві сні з'явився Бог. Вона розповіла про цей випадок священику. А той, турбуючись про її духовний стан, сказав:

– Якщо Бог з'явиться вам ще раз, попросіть Його розповісти вам про мої гріхи, які відомі лише Йому. Це буде доказом того, що саме Бог, а не хтось інший, з'являється вам.

Жінка прийшла через місяць, і священик запитав, чи являвся їй Бог знову. Вона ствердно кивнула.

– Ви поставили Йому запитання?

– Так.

– І що Він сказав?

– Він сказав: «Скажіть своєму священику, що Я забув його гріхи».

– Дійсно, це був Бог – визнав священик.

Бог прощає гріхи раз і назавжди. Але прощає лише тоді, коли людина приходить до Нього, кається у гріхах і просить цього прощення.

А ваші гріхи уже прощені?

ВІРУЮ

ЯК Я ХВОРІВ НА РАК

Усе почалося одного звичайного дня. Я відчув якесь дивне нездужання. Появилася німіч, температура піднялася до 39 градусів за Цельсієм. Букально через тиждень почав дуже худнути. Ніякі ліки не допомагали.

Потім лікарня, обстеження, аналізи і – висновок лікарів: пухлина. На першому етапі ще не було відомо, яка вона: злоякісна чи ні. Спочатку я ніяк не міг повірити, що це сталося зі мною. Незабаром мені доведеться померти, а мені всього 35 років, дружина і діти. Такого страху я не відчував раніше ніколи, хоча вже не раз був на краю смерті.

Приїхавши додому, сів на диван і заплакав. Поруч сиділа мама. Я пам'ятаю, як мама тоді сказала: «Синку, я рада би тобі допомогти, але не знаю, як...»

Залишаючись на самоті, я постійно задавався питанням: «Господи, чому це сталося зі мною? За що? Адже я читав Біблію, молився. Чому я мушу померти?»

Як віруюча людина, я знав, що все моє життя залежить від Бога. Взяв у руки Писання і почав читати. І тільки тоді зрозумів, наскільки я грішний. Настільки, що просто не заслуговую жити на землі. І тоді я попросив: «Господи, допоможи мені усвідомити всі мої помилки. Допоможи виправити їх ще за життя, щоб, коли я стану перед Тобою, я був чистим».

У пам'яті почали спливати моменти з прожитого. Згадав, як образив одного літнього чоловіка, несправедливо ставився до людей, часто

обманював...

Усі ці спомини я збирав по зернині з останніх сил. Схуд на 35 кілограмів. Не міг говорити більше семи хвилин підряд. Дитячі голоси були для мене нестерпними – так це вражало мій слух. Став дуже дратівливим.

Але я з останніх сил знаходив номери телефонів людей, яких колись образив, і телефонував. Говорив їм: «Простіть мені, будь ласка, за образ, яку завдав вам багато років тому, я погано повівся щодо вас». І всі, до кого я тоді звертався, казали: «Я тобі прощаю, ти тільки живи».

І мені ставало легше. Я відчував, як звільняюся від якогось тягаря. Я зрозумів, що маю зробити прості речі. Адже Бог очікує від нас простої дії, руху в Його бік. І коли людина чинить це з вірою, Бог йде назустріч. Це справді так, хоч багато ставлять до цього скептично.

Ще я прийняв рішення просити людей молитися за мене у всіх церквах, в яких я побував. Православна

вона, католицька чи протестантська – все одно! Я звертався до всіх, хто читає Біблію і молиться Богові-Творцеві, хто знає, для чого Ісус Христос прийшов на цю землю.

І ніде мені не сказали: «Ти не нашої віри, і ми не будемо за тебе молитися». Якось один католицький священник прислав мені баночку меду. Йому було вже 98 років. Колись давно наша фірма допомагала йому відновити костел. Він прислав до мене своїх людей. Вони віддали мені посилку зі словами: «Цю баночку меду наш ксьондз передав тобі зі словами: «Виздоровлюй, споживай мед. Ми молимося за тебе, Вікторе».

... З моїх очей текли сльози. Господи, хто я такий, що Ти так оточуєш мене любов'ю? У ту мить я справді відчував, як ця любов виливається на мене. Від людей, яких я ні разу в житті не бачив!

Лікарі запропонували хіміотерапію. Що робити? Я злякався ще більше. Знав, що волосся випадає...

Якось увечері вийшов на вулицю. Став на подвір'ї свого будинку. Стояла пізня осінь. Небо було чисте й зоряне. Я звів очі до неба і почав розмовляти з Богом. Я говорив: «Отче Небесний, Господи мій! Ти знаєш кожну клітинку мого організму. Знаєш, що зі мною відбувається. Але я не знаю, що мені робити. Очікувати якогось дива чи віддатися в руки лікарів? Мені страшно. Я не хочу, щоб мої діти залишилися без батька. Я й сам виріс без тата. Будь ласка, допоможи мені». Того вечора я розповів Богові все, що накипіло на душі.

Повернувшись додому, я приліг на ліжку і побачив видіння. Я опинився в якійсь кімнаті. У ній була брудна підлога, обляпані стіни. І сама кімната була якась похмура. І раптом я почув, як у двері хтось починає стукати. Пам'ятаю, як мені стало страшно, але я відчинив двері. До кімнати зайшов чоловік в довгій одежі. І я знав, що це Христос. Я впав перед Ним на коліна: «Господи, прости мені за те, що я не довіряв Тобі». Він сказав: «Довіряйся лікарям. Вони тобі не нашкодять». Після цих слів я опам'ятався. Мене покинуло відчуття страху.

Незабаром я опинився в лікарні. Хочу сказати, що відділення онкології – це дивовижне місце. Там лежать особливі люди. Вони всі задумані, занурені в якийсь інший світ. Коли я намагався заговорити з ними про Бога, вони аж змінювалися на обличчі. Вони були готовими до діалогу і розуміли мене краще, ніж будь-хто інший.

Хіміотерапія стала для мене справжнім випробуванням. Одного разу під час процедури в мене зупинилося серце. Я бачив, як набухають мої вени. В очах потемніло. Я покликав дітей (дружини в ту мить поруч

не було) і попросив: «Діточки, моліться. Напевне, я помираю». Вони стояли біля мого ліжка і кричали: «Господи, залиши тата живим!». І вже через мить моє серце почало битися.

Після другого курсу хіміотерапії мені зробили додаткове обстеження. Знімки, томографія, аналізи... І ось терапевт викликала мене до свого кабінету і сказала: «Пухлина зменшилася удва рази, а аналізи у вас – як у здорової людини. Ви добре піддаєтесь лікуванню». Я відповів: «Якби ви знали, скільки церков молились за мене», ви б так не дивувалися. А вийшовши з кабінету, я заплакав від радості і почав щиро дякувати Господеві.

Після курсу хіміотерапії я прийняв курс променевої терапії. А потім лікарі мені повідомили: «Пухлина зникла, аналізи – в нормі».

Коли їхав з лікарні додому, я не просто молився, я кричав: «Господи, що я можу зробити для Тебе за те, що Ти залишив мене на цій землі?». І відповідь не забарилася. Я почув її відомо, коли читав Біблію. Якийсь внутрішній голос сказав: «Розкажи людям про Мене. Скажи, що для Мене нема невиліковних хвороб. Нехай лише люди не відвертаються від Мене».

... Сьогодні я щасливий як ніколи раніше. Бог зцілив мене, і я хочу багато працювати для Нього, приносити користь і радість всім, хто мене оточує. На власному досвіді я переконався не лише в тому, що Бог є, але і в тому, що Він і сьогодні, як дві тисячі років тому, готовий зцілювати тих, хто повірить в Нього і довіриться Йому.

Віктор КОРОБОВ.

Перевір своє християнство

Ми живемо в країні, де більшість населення вважає себе християнами. Але що ми маємо на увазі під словом «християнин»? І що мали на увазі ті перші учні, послідовники Ісуса, котрих стали називати християнами після смерті і воскресіння Вчителя?

Ми живемо у XXI столітті, коли кожен може назватися ким завгодно: хтось – бджолярем, хтось – нумізматом... Хочеш бути християнином – будь ласка, жодних проблем. Але якщо ми називаємо себе християнами, християнство стає або має стати для нас не просто назвою, а способом життя. Чи дійсно це так?

У Діях святих апостолів в 11-му розділі є цікава замітка: «І збирались у Церкві вони цілий рік, і навчали багато народу, і в Антіохії найперше християнами названо учнів» (Дії 11:26).

Учні в Антіохії стали називатися християнами. Їх було небагато. Це були ті, котрі повірили і стали послідовниками Ісуса зі слів апостолів і перших християн, а ті, у свою чергу, увірували в Єрусалимі відразу після смерті і воскресіння Ісуса.

Коли почалися складні часи переслідувань, багато з них виїхали з Єрусалима. Деякі зупинилися у місті Антіохії, великому політичному і торговому центрі за 500-600 кілометрів від Єрусалима. Це була столиця області, одне з найбільших міст Римської імперії.

І в цьому місті біженці з Єрусалима й поселилися, там вони розповідали про Христа, і через їхнє свідчення увірувало багато людей. Звичайно, для великого міста це була незначна купка людей. Сьогодні на землі більше семи мільярдів людей, і з них приблизно півтора мільярда називають себе християнами.

А ви, читачу, вважаєте себе християнином? Якщо сьогодні вийти на вулицю і запитати першого перехожого: «Ви християнин?», здебільшого він відповість: «Звичайно».

– А як ви дізналися, що ви християнин?

– Ну, як, до церкви ходжу...

– І це все?

– Ну, батьки віруючі.

Хтось на наше запитання відповість: «Я в хорі церковному співаю». А хтось: «А я на богослужіння ходжу майже кожної неділі і на всі великі свята...»

Усі ці люди мають ознаку, за якою визнають, що вони – християни. Хтось народився у сім'ї віруючих, хтось – у християнській державі, ось тому вони і християни.

Ну, а як було з тими антіохійцями? Як вони визначили, що вони – християни? Чому їх стали називати християнами? Вони ж не народилися у християнських родинах.

Але вони були певні, що слідує за Ісусом. Сьогодні теж багато хто повторює: «Потрібно слідувати за Ісусом». Ну, а що це означає – слідувати за Ісусом?

Ісус постійно говорив про Царство Небесне і мав чітку мету. Він знав, що все Його життя – це дорога в Царство Небесне. Він зосереджував всі Свої діла, думки на Царстві Небесному.

У тих антіохійців, які називалися християнами, було не тільки спільне бажання потрапити

у Боже Царство. Вони зовсім по-іншому будували своє життя. Слідувати за Ісусом для них означало змінювати своє життя, свій характер, бо за Ісусом неможливо слідувати ногами.

У Царство Боже на машині не поїдеш і поїздом не помчиш. Слідувати у Царство Небесне не означає, що треба встати зі свого місця і кудись піти. Слідувати – означає, що треба змінювати щось у собі, готуватися до цього Царства. Слідування – означає рух до мети.

У Царство Боже не візьмемо квартиру, будинок, гроші, усі наші земні зусилля залишаться тут. А що ж туди беремо? Виявляється, ми беремо тільки свою душу, свій характер, звички, навики. Туди ми не візьмемо нічого – нічого, окрім нашого пізнання любові. Це фактична здатність любити, це здатність жити, це ті наші навики і риси характеру, які формують нашу особистість.

Слідувати за Ісусом так, як слідували перші учні, означає не просто робити добрі справи, не просто вірити – це означає змінюватися.

Слідувати за Ісусом означає також багато іншого. По-перше, потрібно бути до кінця посвяченим Богу. Неможливо бути трішки

християнином. Можна бути трішки поетом, трішки філософом. Але не трішки християнином, як і неможливо майже народитися. Якщо ми народилися, то народилися повністю.

Християнство – це нове народження, це поява нового ества, це новий моральний стан, і це або є, або його просто немає. «Трішки християнства» не буває.

Коли антіохійці увірували в Ісуса як свого Господа і Спасителя, вони визнали Його Паном. Слово «Господь» по суті означає «господар, пан». А якщо Він – мій Пан, то я – Його раб, слуга, підлеглий, я виконую Його волю.

Хто сьогодні хоче бути рабом? Ніхто. Ми люди вільні, ми всі – пани. А християнство – це позиція людини, яка підпорядковує свою волю волі Господаря. Лише тоді, коли людина по-справжньому розуміє це і узгоджує свої вчинки, думки, наміри і плани з Ісусом – лише тоді вона може і має право називатися християнином. Лише з такою позицією вона дійсно стає послідовником Ісуса Христа.

Віра не полягає у знанні і виголошенні якихось гасел. Справжня віра – це тоді, коли ми від переконань переходимо до дій. Називаючись християнами, ми інколи говоримо одне, а поведомося і живемо зовсім по-іншому. Це неправильно. Християнин – це цілісна особистість, у якій не може бути роздвоєності.

Лише коли ми віддані Ісусу, ми маємо право називатися християнами. А якщо ми трішки християни, а трішки – ні, то до християнства не маємо жодного відношення.

Християнин – це людина, яка хоче бути до кінця посвяченою Богові, у серці котрої всі бажання спрямовані до Ісуса. Бо люди – це не тільки те, які ми зараз, але і те, якими хочемо бути. У цьому сутність особистості.

Важливо правильно оцінити свій стан. І якщо виявиться, що ми лише називалися християнами, але ними не були, – потрібно звернутися з покайням до Ісуса. Ще не пізно зробити цей крок. Власне, для того Ісус і народився на нашій землі, щоб ми отримали шанс народитися для вічності з Богом.

Сергій САННИКОВ.

Дерек ПРИНС

ДВЕРІ, ЯКІ МОЖЕШ ВІДЧИННИТИ ТІЛЬКИ ТИ

У нашому житті існують двері, котрі можемо відчинити тільки ми. І рішення, яке ми приймемо, – відчинити ці двері чи ні, визначає хід нашого життя, причому не лише на землі, але й у вічності.

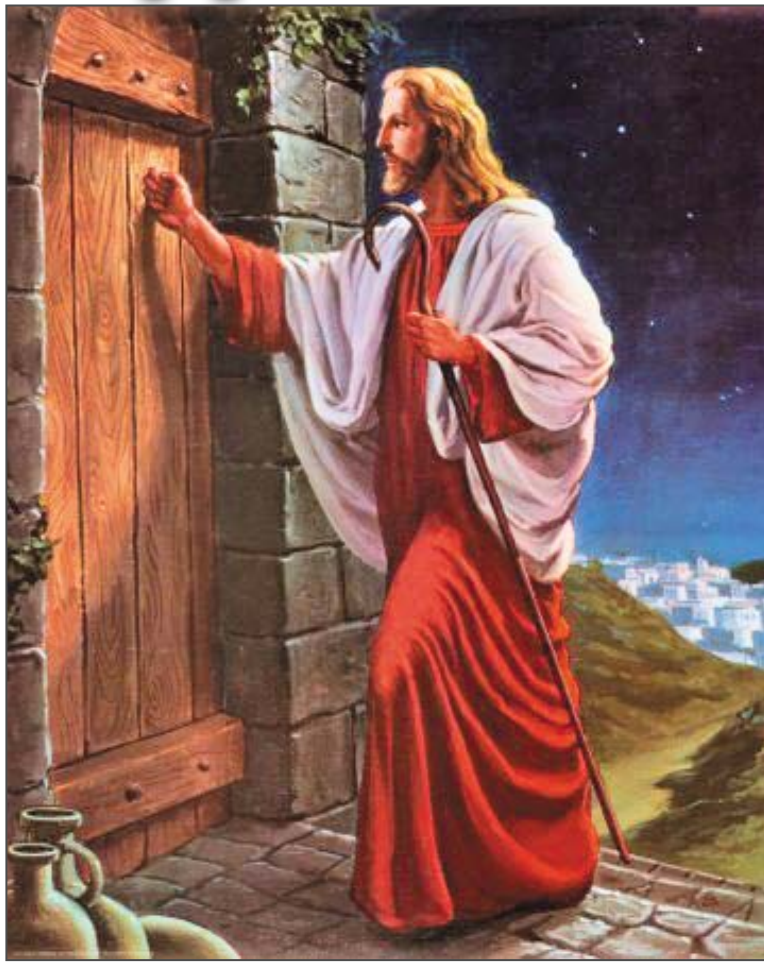
Ці двері згадуються в Книзі Об'явлення, у посланні до однієї із семи церков в Азії. Це послання до Лаодикійської церкви. Ісус Христос говорить: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).

Поміркуємо над значенням цих слів. Перед нами опис християнської церкви, заснованої в першому столітті після народження Христа. Ця церква визнавала Ім'я Христа, сповідувала віру в Нього. Можливо, сповідувала символ віри. Вона проповідувала, можливо, співала пісні прославлення, брала участь в ламанні хліба, але де був Ісус в усій цій картині? Його слова ясно свідчать про те, що Він був ззовні цієї церкви, Він хотів зайти досередини.

Наскільки дивовижна думка! Церква, яка визнає Ісуса, яка вірить в Нього, співає Йому хвалу, молиться Йому, не має Його Самого. Він стояв назовні.

Ісус дуже смиренний, Він не нав'язується нам, не говорить: якщо ви не відчините, Я виламаю двері. Він говорить: Я хотів би, щоб ви впустили Мене. Але зі слів Ісуса можна зробити однозначний висновок: відчинити двері повинні ми. Він цього робити не буде.

У цих віршах Ісус звертається не до всієї церкви загалом, а до кожного віруючого зокрема. Якщо ви відчините двері свого життя, Він увійде. Чому ж Ісус стояв назовні?

Прочитаймо ще раз ці слова: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить...» Ось у чому проблема цієї церкви: вони не чули Його голосу. І як наслідок – Він опинився назовні. Запам'ятаймо: наші особисті стосунки з Господом відіграють вирішальну роль в тому, де буде Ісус в нашому житті – всередині чи назовні.

Мова йде не про форму поклоніння, не про благочестя, не про ритуали та обряди, хоча все це має певне

значення. Але ніщо з цього не може замінити того, чуємо ми голос Ісуса чи ні. І це свідчить про взаємини з Ним, взаємини безпосередні, особисті, близькі. Вони не прив'язані до якогось особливого дня тижня, особливої години в добі чи якихось особливих церемоній або традицій. Мова йде про особисті стосунки: «...коли хто почує Мій голос».

У різних місцях Нового Заповіту Ісус дуже чітко говорить про те, що бажає бачити це в нашому житті. Він

не хоче, щоб ми просто стали релігійними людьми, мали правильну теологію і знали всі істини. Хоча все це має бути. Але ось найголовніше, чого Він чекає від нас: «Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть» (Ів. 10:27).

Знову бачимо, що основне питання – вміння слухати голос Ісуса. Якщо ви не вмієте слухати Його голос, ви не зможете йти за Ним, тому що Він веде нас Своїм голосом. Так пастухи ведуть свої стада на схід. Вівці або якісь інші тварини знають голос свого пастуха і йдуть за ним. Ісус говорить: «За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, – бо не знають вони чужого голосу» (Ів. 10:5).

Отже, ключовим у слідуванні за Ісусом є слухання Його голосу. Далі Він говорить: «І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів. 10:28). Ці слова вселяють почуття впевненості. Коли ми слухаємо голос Ісуса, тоді Ісус знає нас. Він дає нам вічне життя, і Він обіцяє, що ніяка сила у всесвіті не зможе вихопити нас з Його руки.

Але повернімося до Книги Об'явлення і розглянемо образ Ісуса, що стоїть назовні церкви і просить дозволу ввійти. Ця церква існувала, можливо, вже років з 50. Вони були віруючими, молилися, знали Писання. Проте не мали найголовнішого – не мали Ісуса.

Якщо це могло відбуватися в першому віці, чи може це відбуватися нині? У наших церквах? Чи можете ви уявити Ісуса, що стоїть біля дверей церкви, в яку ви ходите або не ходите? Можливо, ви взагалі не ходите до церкви.

Уявіть собі цей образ Господа, Спасителя, Вічного Царя, Котрий у Своєму смиренні стоїть біля дверей і говорить: «Якщо ти почуєш Мій голос, якщо відчиниш двері, то Я увійду».

На що ви сподіваєтеся у своїх особистих стосунках з Господом? На те, що ви хрестилися? Чи на те, що ви ходите до церкви? Або на те, що читаєте Біблію і співаєте пісні, жертвуйте гроші на церкву?

Я не принижую нічого з цього, це все важливе, але цього не достатньо для пізнання Ісуса особисто, для вміння слухати Його голос, для надання Йому першості у своєму житті. Найбільше мене дивує у Всемогутньому Богові те, що з незрозумілих нам причин Він хоче ділити життя зі Своїм творінням. Він хоче стати частиною нашого життя.

Якщо Його нема в нашому житті, то не тому, що Він цього не хоче, а тому, що ми не виконали Його умови. Чи вмієте ви слухати Його голос? А якщо ви почули Його, як ви реагуєте? Чи відчинили ви свої двері?

Можливо, ви скажете, що не відкидаєте Ісуса. Цього недостатньо. Якщо хтось стоїть назовні і стукає у ваші двері, то для того, щоб він пішов, не обов'язково відкидати його. Досить просто не відчинити двері.

Є лише одна правильна реакція – відчинити двері і впустити Його. Він не буде вам нав'язуватися. Він не ввійде без запрошення. Якщо ви хочете, щоб Ісус Христос прийшов у ваше життя як Спаситель, як Господь, як ваш Друг, ваш Порадник, Помічник, тоді вам необхідно дещо зробити.

Можливо, ви почули Його голос, коли читали ці рядки, і сьогодні вперше в житті усвідомили, що Він – Спаситель, Котрий хоче увійти в ваше серце, хоче допомогти вам, бо Він любить вас і переживає за вас, Він знає всі деталі вашого життя. І Він стоїть назовні і стукає. Дуже раджу вам: відзвітіться на Його заклик, відчиніть Йому двері, впустіть Його у своє життя!

(Далі буде).

МАРТІН ЛЮТЕР: МАЛОВІДОМІ ФАКТИ

2017 року весь християнський світ відзначав 500-річчя великої протестантської Реформації – події, яка принесла в Європу не тільки духовні, але й соціально-економічні зміни. Одним з лідерів цього духовного руху був простий монах Мартін Лютер. Саме завдяки йому Церква того часу зазнала потрясіння і не залишилася колишньою...

Кажуть, на початку XVI століття весь християнський світ був поділений на два табори. Перший – це люди, які ненавиділи Мартіна Лютера і називали його дияволом. Другий – ті, хто вважав його героєм і бачив в ньому реформатора.

Пропонуємо вашій увазі цікаві і маловідомі факти з життя цієї видатної людини.

У 1517 році, коли почалася Реформація, Мартіну Лютеру було всього 34 роки і він не був одружений. Легенда розповідає, що ідея про те, що Європі потрібна духовна реформація, спала на думку Мартіну Лютеру, коли він сидів... у туалеті свого дому. Тривалий час ця теорія піддавалася критиці, адже побувала думка, що в той час ще не існувало такої «цивілізації». Але коли в 2004 році проводилися ретельні археологічні розкопки дому, де жив Мартін Лютер, було зроблено сенсаційне відкриття: у цьому будинку справді були каналізація і навіть примітивний підігрів підлоги!

До того, як Мартін Лютер став видатним реформатором, він був монахом. У 1505 році 22-літній Мартін Лютер, учень юридичної школи, йшов полем, як раптом почалася сильна буря. Земля аж здригалася від гromу, а блискавки лупили за кілька метрів від нього. Мартін так злякався, що в страху прокричав: «Свята Анно, якщо я виживу, то обіцяю стати монахом!». До речі, рішення стати монахом дуже

засмутило його батька, який хотів, щоб його син став адвокатом.

Майбутня дружина Лютера Катаріна також була монашкою і дала обітницю безшлюбності. У 1523 році Мартін допоміг їй і ще 12 дівчатам втекти з монастиря і сховатися від офіційного переслідування католицької Церкви. Коли вони одружилися, Катерині було 26, Мартіну – 41 рік.

Ставши монахом, Лютер виявився великим прихильником традицій Церкви. Щоб догодити Богові, він щодня молився по кілька годин, постив кілька днів на тиждень, моров себе недосипанням, спав без ковдри в холодну погоду і регулярно шмагав себе, щоб приборкувати тіло.

Будучи взірцевим монахом і маючи докторський ступінь з теології, Лютер став викладачем у Віттенбурзькому університеті. Там у нього було багато часу, щоб роздумувати про стан Церкви.

Одного разу, читаючи Послання апостола Павла до римлян, він зупинився на вірші: «А праведний житиме вірою (Рим. 1:17). Ці слова ніби пронизали його, до нього прийшло усвідомлення, що, виявляється, спасіння неможливо заробити ділами, воно дається по вірі. Згодом цей вірш став ключовим у справі просування Реформації.

Остаточно він втратив терпець 1517 року, коли, йдучи вулицею, побачив як проповідник Йоган Тетцел продавав індульгенції, примовляючи: «Як тільки монета падає в скарбничку, одна душа з чистилища відправляється на небеса!».

31 жовтня 1517 року, у день, коли Церква відзначала Геловін, Мартін Лютер прибив 95 тез до дверей Віттенбурзького храму. Історики стверджують, що це він зробив спеціально, тому що виступав проти святкування Геловіну, вважаючи його демонським святом.

Лютер використовував сучасні технології того часу – такі, як гравюри і друкарський верстат – щоб ідеї Реформації з маленького містечка Віттенберга поширилися всією Європою. Він мав талант писати дохідливі і короткі послання доступною мовою.

Мартін Лютер навчив людей читати Біблію. Тоді населення Священної Римської імперії (сучасні території Німеччини і Австрії) розмовляло німецькою мовою, а літургія в церквах велася тільки латиною. Лютер особисто переклав Біблію німецькою мовою, яку розуміли прості люди.

Він запровадив новий стиль поклоніння в церкві. Будучи музикантом і композитором, Мартін написав багато духовних пісень, які були простими і легко запам'ятовувалися. Раніше в церкві лише священики наспівували якісь нудні мотиви латиною, а з початком Реформації спів став частиною служіння.

Побутує думка, що саме Мартін Лютер першим поставив ялинку на Різдво, прикрасивши її фруктами і маленькими свічками. Ця традиція миттєво поширилася в реформаторських колах, і люди, які приймали реформаторські погляди, почали масово ставити ялинки в домах на Різдвяні свята. І ялинку в Німеччині тоді так і називали – деревом Христа.

ВІРУЮ

ОПОВІДАННЯ Віктор КОТОВСЬКИЙ

У двері подзвонили раз, другий... Павлик у цей час стояв на кухні, копирсався у залишках вчорашньої вечері. Батьки ще спали. Він знав, що дзвонить Колян, бачив у кухонне вікно, як той підтюпцем простував засніженою стежкою до їхнього під'їзду.

Пашка! – обізвався мати. – Пайді, па-смастрі, хто там... Апать еті... Как ви мнє надаєлі...

Павлик побіг, відчинив.

– Ну що, йдеш? – похував у долоні Колян.

– Зараз, зачекай... Мам! Можна, я піду колядувати?

– Нікакіх калядаваній! Нечего папрашай-нічати! Дверь закривай, зима на улице!

Колян побіг, Павлик повернувся на кухню. Взагалі-то, мама в нього не зла. Хлопець знав: сердиться вона так сьогодні, бо голова в неї болить, он скільки пляшок на столі, і всі порожні, та й не виспалась, напевно, учора було вже далеко за північ, як він заснув, а вони все ще сиділи. Як завжди ті самі: крім батьків, тітка Клава та дядько Петя. Не було чомусь лише дядька Борі. Але то й добре, бо як він приходив, то завжди у нього з татом сварка. Одного разу побилися навіть. Павлик тоді дуже злякався – у батька з носа сильно текла кров, а дядя Боря кричав, що прибіє його, дебіла. Павлик утік із хати й побіг до тітки Дарини, яка жила на другому кінці селища, там і переночував.

У двері знову подзвонили. Напевно, це Максим. Павлик кинувся до дверей, але мати встала сама. Тупо глянула червоними очима на сина, торкнулася рукою опухлого обличчя, розкуйовдженого волосся, ніби з острахом обмацуючи когось незнайомого. Думав, вона піде відчиняти, – тоді вже дістанеться і йому, й Максимові, але мати раптом сіла на край дивану біля батькових ніг, прикрила очі долонею і схлипнула. Павлик, не знаючи що сказати, сказав перше, що спало на гадку:

– Мам, ну можна...

– Да іді, іді! Дастал ти уже меня... Все ви меня дастали, все...

Розмазуючи по щоках брудні сльози, вона пішла в туалет, а Павлик хутенько зібрався й вискочив надвір.

Не дуже йому хотілося йти з Максимом. Той був старший на два роки, тож він усім і командував, але те було добре, що пам'ятав цей хлопець безліч різних колядок. Павлик же знав лише одну, та все одно, читаючи часто, збивався від хвилювання.

Вони пішли туди, де стояли, як казали в їхньому селищі, «чорнобильські дома». Десь із п'ять чотириповерхових із сірої силікатної цегли похмурих споруд, навколо яких ні дерева не було ніякого, ні квіточки. Та не було й собак, і то багато важило для колядників.

– Ось тут, – настановляв Максим Павлика, – дуже стара бабця живе. Вона про Бога любить слухати та про ангелів, але якщо людяника на паличці дасть, то добре, а то насипле по копійці копійок 30, тільки морока з ними потім. А ось це тітки Ганни квартира, вона ніколи нас до себе не пускає, бо не любить про Ісуса Христа слухати, каже, ніякого Бога нема, це наукою доведено. До неї теж не підемо. Підемо ось сюди, тут дядько з тіткою удвох живуть.

Максим легенько натиснув на кнопку дзвінка. Якось відразу їм і відчинили, наче вже чекали, молода привітна жінка радісно розвела руками.

– Сашо! – гукнула до чоловіка углиб кімнати. – Колядники прийшли! – З кухні долинали запахи якоїсь неймовірної смакоти, виднівся край столу, заставленого різними стравами. – Заходьте, дітки, заходьте, роздгайтеся, ми щойно снідати зібралися, посидите з нами трішки.

Довгенько вони в цих самотніх людей сиділи. Стіл у них був, немов картина в музеї. Господарі все підкладали їм у тарілочку та підкладали, та просили Максима заспівати ще і ще, слухали та плакали. То Максим уже старався – справжній артист та й годі. Павлик тихенько собі наминав котлетки, вони йому найбільше сподобались, маленькі такі, але дуже смачні, з курячого м'яса, аж поки й на нього увагу не звернули.

– А ти чого мовчиш, хлопчику? Колядки чи віршки знаєш які-небудь?

– Знаю... – Павлик поспіхом, не дожувавши, проковтнув котлетку й почав:

– Коляд, коляд, колядниця, добра з медом паляниця, а без меду не така, дайте дядьку, пятака. А пятак не такий, дайте рублик золотий,

КОЛЯД, КОЛЯД, КОЛЯДНИЦЯ...

а в рублю три дірки, дайте ще й горілки. А горілка кисла, дайте гривень триста...

Чоловік із жінкою посміялися, поплескали в долоні.

– Ну, 300 гривень ми вам не знайдемо, й горілка теж вам не потрібна зовсім, але ви молодці... – Чоловік простягнув хлопцям по п'ять гривень, жінка дістала новенький пакетик, насипала туди цукерок ще й на дорогу дала по два великі банани.

Хлопці побігли далі.

– А тут, – показав Максим на двері в дальньому кутку, – дід старий живе. Штунда на нього кажуть. Про Бога дуже любить розповідати, але не жадний. Того року аж десять гривень мені дав.

Павлик знав, хто такі штунди. Тітка його, Дарина, теж до них, мабуть, ходить, бо книжок у неї таких, про божественне, – всі полиці заставлено. З виду «штунда» був худенький, очі мав привітні, голос теплий.

– Заходьте, хлопчики, заходьте...

Максим штовхнув Павлика ліктем у бік і заспівав «Нині радість стала...» Павлик як умів підспівував, доки Максим знову не штовхнув його, мовляв, замовкни. Павлик і сам добре знав, що співак із нього ніякий, та що ж, просто так стояти? Максим ще щось хотів заспівати, але старий його зупинив.

– А ти, хлопчику, – звернувся до Павлика, – якісь колядки знаєш? То розкажи й ти.

Павлик і почав свою єдину: «Коляд, коляд, колядниця, добра з медом паляниця...» Коли доказав до кінця, лагідні очі старого якось потьмяніли.

– Дякую вам... Але хочу вас спитати, любі мої: яке свято ми з вами святкуємо?

– Різдво, – впевнено відповів Максим. – Це коли Ісус Христос народився.

– Правильно... А скажіть мені, чому в цей день вас усі так приймають, подарунки вам дають? Максим подивився на Павлика, Павлик – на Максима.

– Не знаєте? Тоді я вам скажу. Ви приносите благословення від Ісуса Христа. А що таке благословення, знаєте?

– Ну, це, щоб усе було добре... – Цього разу не розгубився Максим.

– Правильно. Ви приносите нам благословення, а ми благословляємо вас, чим можемо. І виходить, що всіх нас благословляє Ісус Христос. Ось тільки... Ти там казав, хлопчику: «Дайте ще й горілки...» Ніколи, любі мої, не приносьте людям таке «благословення». Бо горілка – то велике зло перед Богом, тільки біда від неї в сім'ях та горе. Від неї сварки та бійки, від неї злидні в нашому народі. Ніколи не співайте їй хвалу, бо то великий гріх. А вам я бажаю всіляких успіхів та цукерок повну торбинку.

Дідусь дав їм велику плитку шоколаду.

– Ідіть з миром.

Вони обійшли ще кілька квартир. Цукерок назбиралося вже майже півпакета, а скільки грошей, то Павлик не знав, бо майже весь час

стояв за спиною Максима. Надворі вже смеркалося. Хлопці стомилися.

– Ось сюди ще зайдемо – і додому, бо в мене ноги геть мокрі, – сказав Максим.

Їх зустріла велика весела компанія за столом, мерехтів екран величезного телевізора, гуркотіла музика.

– О! Го-го-го! – загули гості. – Давайте до столу, до столу, хлопці, тут і поколядуєте!

Миттю з'явилися два вільні стільці та дві чистенькі тарілочки, куди жінка з високою гарною зачіскою – напевно, господиня, почала щось накладати. Максим проказав кілька віршиків, заспівав колядку, потім штовхнув Павлика.

– Тепер ти...

Той почав свою єдину «Коляд, коляд, колядниця...», та коли дійшов до горілки, щось йому в горлі перепинило. «А в рублю три дірки...» – сердито прошепотів Максим. «А в рублю три дірки, дайте ще й горілки, а горілка кисла, дайте гривень триста...» – тихим голосом закінчив Павлик.

Компанія вибухнула веселим реготом.

– Оце по-нашому, оце молодці!

– Ви чули? Горілка кисла! Ану наливай та спробуємо!

Почали розливати.

– Та й хлопцям по крапельці, – гукнув з протилежного боку стола добре вже наквашений чоловік. – Людо, принеси їм чистенькі чарочки!

– Не треба дітям, не треба! Та й тобі вже годі, – кинула в його бік Люда.

– Ну як же, вони ж просили! Хе-хе-хе... То чому б не дати.

Його підтримав ще один чоловік, що сидів біля Максима.

– Ми їм вина по ковточку, Людо. Хай до життя прилучаються, справжніми мужиками ростуть!

– Ну, старшому трішки, – здалася Люда, – а меншому води солодкої чи – он сік ананасовий. Передайте мені.

Їй передали, вона налила Павликові соку, а Максимові хлопнула у чарку вина.

– Ну, будьмо! – дружно підхопилися гості. Випивши, накинупили на страви, а Павлик з Максимом рушили до вітальні. Їм накидали до пакету печива, цукерок, дали десять гривень. Вони спустилися вниз, зупинилися на ганку. Надворі стояв міценький, але не злий морозець, зійшов величезний яскравий місяць. Наближалася чудова різдвяна ніч.

– Ну все... – сказав Максим, якось по-чужерозумно розтягуючи слова. – Більше нікуди... н-не йдемо. Спати хочу, – несподівано заявив він і сів на обмерзлі криги сходи.

– Та пішли... Ще рано спати... Максиме... – Павлик ухопив приятеля за рукав. Той підвівся, але знову сів.

– Голова крутиться... Зачекай... – Загріб рукою снігу, став розтирати обличчя.

Павлик знову потягнув його за куртку.

– Та вставай, це від вина, я знаю, це зараз пройде. Вставай, треба йти.

Максим підвівся, вони рушили до дороги.

Там їм треба було розходитись.

– Ділити будемо? – запитав Павлик.

– А-а-а ділити... На ось... – Максим запустив руку в пакет, взяв скільки влізло, різного. – Ось, бери, вистачить тобі...

– Ти що, я теж колядував...

– Ти? Колядував? У мене за спиною? Бери, а то й того не дам.

– А гроші?

Максим поліз до кишені, довго копирсався там, бурмочучи:

– Гроші йому... За що йому гроші... Що він робив... За спиною стояв, а тепер йому гроші... – Кілька дрібних банкнот, що їх витяг з кишені Максим, упали на сніг. – Ото твої, бери...

– Ти що! Я теж колядував! Жаднюга! Усе собі хочеш забрати!

– Хто це жаднюга? Я? Ах ти ж...

Максим штовхнув Павлика в груди, й обоє попадали у сніг, пакет шелепнувся на дорогу, цукерки розсипалися. Поки Максим борсався в наметі, Павлик скочив на ноги, схопив пакет, зачепив кілька добрих жмень собі в кишеню, кинув пакет і побіг геть. Услід йому пролунало:

– Ну, постривай! Завтра я тебе піймаю!

Удома в них були гості. З кухні війнуло міцним запахом тютюнового диму та ще чогось кислого, немов зі сміттьєвого відра. У кімнаті ревів телевізор, розмальована зарубіжна «звезда» завивала щось про любов.

– А-а-а, папрашайка наш прішол... – почув він голос матері з кухні. – Ну іді сюди, рас-скажи нам...

За столом сиділи мамця, тато та дядько Борис, усі троє похмурі й сердиті. Їсти на столі не було нічого, крім четвертинки чорного хліба. Між порожніми брудними тарілками лежало кілька пожмаканих гривень.

– Ну, що ти там накалядавав... – Мати, ніби обіймаючи, притягла сина до себе, залізла рукою в кишеню його куртки. – Канфети... Ну, ето пусть тебе... А денежка есть, мой мальчик? А вот! Шалунішка ти едакий... хотел спрятать от мамки? Шкодник...

– Мам, ну віддай, то мої! – Павлик мало не плакав. – То мої, то я наколядував! – Да твої, синочек, канечна, твої! Я же у тебе не атнімаю, родненькій мой, я взаимі беру, Павлушка, до завтра, ну, в крайнем случае, до послезавтра! Ти чесно заработал, ти маладец, но с радителями нада же паделіться...

Батько тим часом склав до купи свої й Павликові гривні й хутенько вибіг з квартири. Поки його не було, мати з дядьком Борисом цілувалися на кухні. Павлик сидів у кімнаті перед телевізором, хотілося плакати, але не міг. Злість здавила йому горло. Ось виросте він, виросте великий і сильний, він їм усе пригадає... Вони будуть старі й немичні, а він буде сильний і зароблятиме багато грошей. Ось тоді вони прийдуть до нього, а він їм і скаже...

Прибіг батько. Компанія швидко відтанула й зажадала розваг.

– Павлік, іді сюди, синоч, – покликала мати.

– Ну що ти такой смурной... Расскажи нам, как ти там... как ви там калядавали.

– Поколядуй і нам, – підхопив дядько Борис.

– Давай давай, Пашка!

Павлик знав, що сперечатися даремно.

– Коляд, коляд, колядниця, добра з медом паляниця. А без меду не така. Дайте, дядьку, пятака... – І замовк.

Ну, а далі, – вчепився у нього своїми нахабними очима дядько Борис. – Давай, там ще є, я теж колядував, я знаю.

– Не буду! – раптом зі злістю вигукнув Павлик. – Нічого я вам не буду!

– Ти што ета, Паша, – здивувалася мати. – Што с тобой? Ладна, аставь его, Боря. Не в дуге он сегодня... Ну, іді...

Павлик повернувся в кімнату. За хвилину компанія вже забула про нього. Забрызкотіли склянки. Він навшпиньки пройшов у вітальню, одягнувшись і тихо, стараючись, щоб замок у дверях сильно не клацнув, вийшов. Тітка Дарина, напевно, вдома. А тут, він це точно знав, шукати його ніхто не буде.

Надворі стояв чудовий різдвяний вечір. Яскраво світив місяць, сніг товстим покривалом накрив увесь бруд та сміття. Усе виглядало таким новеньким і чистим, ніби щойно все це створив Бог. Здавалося, Сам Господь цією сніжною чистотою, цією урочистою тишею, цим привітним блакитним сяйвом благословляв людей, бажаючи їм миру, радості й добра.

Павлик біг вулицею. Майже скрізь у домах по-святковому світилися вікна. То з одного то з другого двору долинали: «Коляд, коляд, колядниця...»

«СПРАВЖНІ ВОЇНИ ІСУСА»

Цей лист став для нашої редакції своєрідним різдвяним подарунком. Його автори – засуджені сектора максимального рівня безпеки Івано-Франківської в'язниці №12. На їхнє прохання публікуємо цей лист.

Слава Ісусу Христу! Звертаємося до вас із проханням: на сторінках газети «Вірю» від нашого імені висловити щиро подяку пастору Зеновію Пікуляку, а також Степану Ковальчуку, Володимир

Кухару, учасникам гурту «5-й океан» Валентину Кутузову, Нелі Романовській та Володимир Бардецькому, а ще Ігорю Давидову, Анатолію Романишину, Миколі Какадію, Євгену Кравчишину, Роману Костюку.

Ці люди щиро борються за наші спрагли, покалічені душі і постійно відвідують нас із щирими проповідями, словами, що йдуть глибоко з серця. Твердим переконаннями і щирими молитвами вони витягують наші душі з безодні падіння та відстою. Таким чином, як справжні воїни Ісуса, йдуть, як апостоли, в найтемніші місця, щоб освітити їх світлом Слова Божого

та рятувати те, що загинуло!

При цьому вони знаходять можливість кожного разу принести солодощі, літературу і навіть окуляри, а останнього разу принесли у подарунок принтер, кольоровий ксерокс та сканер.

Окрема подяка гурту «5-й океан» за те, що навіть у присутності 5-10 глядачів він дає повноцінні концерти, які нічим не відрізняються від концертів у великих концертних залах!

Це щира апостольська служба, за яку ми – засуджені сектора максимальної безпеки, дуже їм дякуємо та бажаємо Божих благословень і міцного здоров'я їм та їхнім сім'ям!.

Водне хрещення

У центрі – пастор Зеновій Пікуляк

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chver/>

Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірю» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірю»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Промінь» — передача для дітей «Стежинка»

SLAVIC FULL GOSPEL CHURCH

СЛОВ'ЯНСЬКА ЦЕРКВА ПОВНОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Запрошуємо на богослужіння:

НЕДІЛЯ - 10:00, 18:00

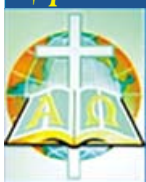
ЧЕТВЕР - 19:00 (розбір Божого Слова)

5851 E Wallings Rd, Broadview Heights, Ohio 44147

+1 (440) 570-81-45

(пастор Євген Ілліч Пилипів)

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-3 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірю» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4

Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.;
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ, – 10, 17 год., СЕРЕДА – 19 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
М. САРНИ, вул. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-а; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садиба); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИШЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; **с. СТРУСІВ**, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИШЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМІЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.
ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»);
(Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

ВІРЮ

№ 1 (228)
січень 2018 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.ua>

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.